

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **T. F.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, t. č. X, zast. Mgr. et Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem AK se sídlem v Praze 2, Helénská 1799/4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2016, čj. OAM-273/ZA-ZA11-ZA16-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 23. 5. 2016, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Uvedla, že napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, došlo k porušení § 12 písm. b), § 14a odst. 1 ve spojení s odst. 2, písm. b), c) a d) zákona o azylu a dále § 3, § 50 a § 52 správního řádu. Žalovaný nezjistil řádně stav věci žalobkyně, rozhodnutí a jeho odůvodnění je postaveno na nesprávných premisách. Žalobkyně je rusky mluvící ukrajinský státní příslušník, pochází a žila v obci Bronislav ve Lvovské oblasti, kde již před vypuknutím současného ozbrojeného konfliktu docházelo k projevům nevraživosti a diskriminace vůči příslušníkům nejen rusky mluvící menšiny zejména ze strany stoupenců ukrajinských nacionalistických hnutí (banderovců). Žalobkyně se separatistickými tendencemi nesouhlasí, je tak nepřitelem a vyvržencem rusky mluvící menšiny,

avšak právě jako rusky hovořící menšina představuje pro ukrajinsky hovořící spoluobčany nepřítele a původce války a bídy, kterou Ukrajina prožívá. Tyto skutečnosti jsou v napadeném rozhodnutí vyhodnoceny nedostatečně a nedostatečné jsou i podklady. Žalobkyně uvedla, že tyto informace absentují, správní orgán si je neobstaral. Jako důvody své žádosti žalobkyně uvedla válku ve vlasti, nemá kde bydlet, ani kde pracovat, v ČR se nachází její přítel a rodina a je zde socializována. Žalobkyně nesouhlasí s hodnocením jí hrozícího nebezpečí s ohledem na § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, v souvislosti se zněním § 3 správního řádu, žalovaným shromážděné podklady se vztahují zejména k popisnému dění a vývoji situace na Ukrajině, neřeší však otázky rozhodné pro obavy žalobkyně z návratu do země původu. O situaci rusky hovořící menšiny na Ukrajině si žalovaný nezajistil žádné relevantní informace, některé zdroje pak závěry žalovaného o bezpečnostní situaci vyvracejí a žalobkyně namítá nedostatečně zjištěný stav věci. Během období po uzavření tzv. Minských dohod II došlo sice k poklesu denních ztrát na lidských životech, přesto dochází v posledních týdnech k/ke gradaci násilí v zemi, zejména ve válečné zóně na východě. Žalobkyně připomíná nové znění čl. 46 odst. 3 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU z 26. 6. 2013, dle jejího názoru by aktuální situace měla být zohledňována alespoň rámcově i v řízení o žalobě, neboť členské státy mají zajistit, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně. Důkazní řízení mělo být vedeno směrem ke zjištění, jaká je aktuální situace ohledně tvrzené diskriminace a pronásledování rusky mluvící menšiny na Ukrajině, zda a jak je těmto projevům bráněno ze strany ukrajinských orgánů, zda má ukrajinská vláda pod kontrolou i polonacistické vojenské oddíly pohybující se po celé zemi atp. Podle vyjádření vysoké komisařky pro lidská práva při OSN N. P., je vysoce pravděpodobné, že Mezinárodní trestní tribunál bude řešit situaci na Ukrajině, neboť obě strany používají těžké zbraně k útokům na civilisty, což je považováno za porušení mezinárodního práva. Tato zjištění podporují i zprávy Amnesty International a Human Rights Watch, na území Ukrajiny se nacházejí i utajená vojenská zařízení, kde dochází k mučení příznivců separatistů. Nic na tom nemění ani to, že oficiálně byl přijat zákon o zajištění práv a svobod vnitřně vysídlených osob, neboť nevymahatelnost práva a obecně destrukce soudního systému Ukrajiny v důsledku korupce je obecně známou skutečností. Správní orgán účelově odhlíží od skutečnosti, že více než 1 milion původních obyvatel Donbasu uprchlo před válkou, ukrajinskými vojsky i vládou, a to nikoliv na jiné místo na Ukrajině, ale pryč ze země, a to do Ruské federace. Správní orgán se snaží navodit dojem, že s výjimkou dvou regionů Ukrajiny je bezpečnostní situace v zemi stabilní, na Ukrajině však dochází k násilí i mimo oblast ATO – Charkov, Mariupol, Mukačevo a správní orgán tak bagatelizuje celou situaci. Mnohá ukrajinská města prožívají zvýšené obavy před útoky teroristických ruských jednotek, dle aktuálních informací jsou nejvíce ohroženy oblasti na pobřeží Černého moře, dále Charkov, Dněpropetrovsk, Záporoží a další, Podněstří, Jižní Osetie, Náhorní Karabach. Žalobkyně tak jistě splňuje podmínky i doplňkové ochrany. Na zdejším území žije přítel žalobkyně, V. R., intenzita jejich vztahu naplňuje parametry rodinného svazku, žije zde i její matka. Tím se správní orgán vůbec nezabýval. Za rodinného příslušníka mají být považováni nejen sezdaní manželé, ale i partneři, prožívající stejně intenzivní vztah, žijící ve společné domácnosti. Vazby žalobkyně v ČR v tomto směru naplňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva sleduje v tomto problému naplnění určitých

kritérií – intenzitu vazeb všech zúčastněných na území daného státu, potenciální dobu odloučení, možnost realizace společného života jinde atd. Zde poukazuje na nedávné rozhodnutí ESLP, které shledalo porušení čl. 8 Evropské úmluvy, kdy přihlédl k nejistotě návratu matky a jejímu sloučení a styku s nezletilými malými dětmi. Žalobkyně navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 19. 8. 2016 plyne nesouhlas s žalobními námitkami, žalovaný trvá na tom, že ve svém rozhodnutí vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a rozhodnutí i náležitě odůvodnil. V rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany jde vždy o konkrétní veřejný zájem, vyplývající z právní úpravy. Žalovaný se pečlivě obeznámil s problémy žalobkyně ve vlasti a uvedl zdroje zpráv a aktuálních informací o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině, byly zjištěny všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch žalobkyně. Žalobkyně v průběhu řízení netvrdila důvody pronásledování v zemi původu, které by mohly znamenat vyhovění její žádosti dle § 12 písm. b) zákona o azylu a takový důvod nelze spatřovat ve zhoršené bezpečnostní situaci na Ukrajině. Z podkladových materiálů žalovaný konstatoval, že Lvovského regionu se zhoršená bezpečnostní situace netýká. Žalovaný připomíná rozhodnutí NSS ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008, dle něhož musí být podkladové zprávy v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, též transparentní a dohledatelné. Paušální hodnocení jako nedostatečných žalobkyní postrádá jakoukoliv specifikaci skutkových či právních aspektů, žalovaný je naopak přesvědčen, že jím využitě podklady byly přiměřeně aktuální, objektivně dosažitelné, dostatečně reprezentativní a vycházející z různých zdrojů. Žalovaný neshledal v případě žalobkyně, že by byla pronásledována s přímou účastí či s pomocí státních orgánů a neshledal u ní ani důvody odůvodněného strachu z pronásledování při návratu do vlasti. Z výpovědi žalobkyně, evidence žadatelů o mezinárodní ochranu neplyne, že by některému z rodinných příslušníků žalobkyně byl udělen azyl, nebyly ani shledány důvody zvláštního zřetele hodné, z důvodů sloučení rodiny proto mezinárodní ochrana nebyla udělena. Správní orgán dále připomíná znění § 28 zákona o azylu s tím, že postupoval zcela v souladu s jeho zněním, posoudil možné důvody pro udělení doplňkové ochrany, přičemž vycházel z výpovědi žalobkyně, Informace z CIS i spisového materiálu z předchozího řízení v r. 2000 a též ze shromážděných informací o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině. Žalobkyně měla možnost se k podkladům vyjádřit, uvedla, že ve zprávách se neuvádí všechno, není hovořeno o situaci ve vztahu k ruskojazyčné menšině. Žalobkyně však uvedla, že vlastní poznatky nemá, informace má z televize a od matky, která dochází mezi členy ruskojazyčné menšiny. Žalovaný proto odkazuje na své odůvodnění neudělení doplňkové ochrany a navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 10. 7. 2017, jehož se žalobkyně neúčastnila, její zástupkyně uvedla, že si je vědoma, že se jedná o třetí žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, která byla zčásti vedena snahou úpravy zdejšího pobytu, avšak v jejím případě existují relevantní skutečnosti ve smyslu § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Nebylo provedeno dokazování o situaci tamní ruskojazyčné menšiny, nebyla vyzvána k případnému doložení podkladů. Chybí zhodnocení podmínek § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, když žalobkyně pobývá na zdejším území od r. 1996, má zde navázány soukromé vazby a stav, podobný manželství,

což nebylo hodnoceno. Má zákaz pobytu a využití zákona o pobytu cizinců není možné, rodinný život však nebyl hodnocen. Trvá na zrušení napadeného rozhodnutí. Na náhradu nákladů řízení byla vyčíslena odměna právního zastoupení, spočívající v částce 12.342,- Kč a 1.040,- Kč jízdné. Pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že dle názoru správního orgánu žalobkyně neuvedla žádný relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany, svoji žádost podala evidentně z důvodu snahy o legalizaci zdejšího pobytu. V ČR žalobkyně pobývá od r. 1996, pokud by se tedy obávala pronásledování, jistě by o mezinárodní ochranu požádala dříve, nejpozději při zhoršení situace na Ukrajině. Z důvodů soukromého života lze mezinárodní ochranu poskytnout jen výjimečně. Obecnosti v odůvodnění žalovaného odpovídají obecnosti tvrzení žalobkyně, žaloba je nedůvodná a je navrhováno její zamítnutí. Náhradu nákladů řízení žalovaný neúčtoval.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobkyně podala údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 21. 3. 2016, uvedla, že je státním příslušníkem Ukrajiny, téže národnosti, je protestantského vyznání. Nikdy nebyla politicky organizována, před odjezdem z vlasti bydlela v Borislavi ve Lvovské oblasti. V ČR žádala o azyl v r. 2000 a 2001. Uvedla, že v ČR již žije dlouho, má zde přitele a známé, na Ukrajině je válka, jsou tam nacionalisté, banderovci. Její rodiče mluví rusky. Téhož dne byl s žalobkyní proveden pohovor, uvedla, že bydlela s rodiči a manželem, který se pak odstěhoval, jednalo se o byt rodičů. V Doněcku je válka, jsou tam nacionalisti a banderovci, vyhrožovali jim, volali, protože mají ruské příjmení, ať jedou do Ruska, není tam ani ukrajinská škola, všichni její příbuzní žijí v Rusku, v Charkově a Oděse. Nacionalisté dělají v lese armády, vyhrožování začalo v r. 1996. Její kamarádi již všichni odjeli do zahraničí. Žalobkyně se vracet nechce, má tu přitele a žije s ním ve společné domácnosti. Od r. 2001 zde žalobkyně pobývá nelegálně. Přítel jí řekl, ať se na azyl vykašle, že ji uživí, je žena v domácnosti. O MO žádá, protože má propadlé doklady, a potřebuje platný doklad totožnosti. Měnily se zákony, nevěděla, co bude, policii neřekla o příteli, nechtěla mu dělat starosti. Řekli jí, aby si požádala o pobyt, ale neměla připravené všechny papíry. Odjet nechce, co by tam dělala, práce tam není, půjde na úřad, bude mluvit rusky a bude problém. Dne 12. 5. 2016 byla žalobkyně seznámena s podklady správního orgánu, uvedla, že u menšin se píše o Romech, ale je tam ruskojazyčná menšina a o té se nepíše.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo §

14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Po projednání věci a přezkoumání správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu krajský soud konstatuje, že žalobní námitky nepovažuje za oprávněné. K námitce žalobkyně o nedostatečném doložení situace ruskojazyčné menšiny na Ukrajině lze odkázat na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde správní orgán citoval její vyjádření z průběhu správního řízení k tomuto problému, a kde též uzavřel, že z vyjádření žalobkyně lze shrnout, že tato sama neví, zda je v současné době její rodina vystavena jakýmkoliv problémům kvůli ruskému příjmení, z jí uváděných informací neplyne, že by cokoliv nasvědčovalo tomu, že by žalobkyni po jejím návratu hrozilo nebezpečí z pronásledování z důvodu její národnosti, s tím, že pokud by měla jakékoliv problémy se soukromými osobami, má možnost se obrátit o pomoc na k tomu příslušné státní orgány. Soud zde zdůrazňuje, že s ohledem na skutečnosti, které žalobkyně vypověděla v průběhu správního řízení, považuje toto vypořádání žalovaného s uvedeným problémem za dostatečné. Pokud pak žalobkyně namítala, že nebyla vyzvána k předložení důkazních materiálů, ani s touto námitkou žalobkyně nelze souhlasit. Žalobkyně byla jednak v průběhu pohovoru dne

21. 3. 2016 dotazována, zda chce doložit na podporu svých tvrzení nějaké doklady, dokumenty či materiály, uvedla, že nic nemá, z protokolu o seznámení s podklady ze dne 12. 5. 2016 pak plyne dotaz žalovaného, zda žalobkyně chce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, uvedla, že nechce.

Vzhledem ke skutečnostem, které žalobkyně uvedla v průběhu správního řízení a k délce jejího pobytu v České republice i k tomu, že netvrdila, že na Ukrajině před jejím opuštěním byla azylově relevantně pronásledována, soud co do podmínek a vypořádání důvodů azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu plně odkazuje na odůvodnění rozhodnutí na str. 3, když z průběhu spisu neplyne, že by žalobkyně cokoli azylově relevantního v tomto smyslu uváděla. Žalobkyně v žalobě naopak tvrdila, že pociťuje důvodné obavy z případného pronásledování z důvodů § 12 písm. b), a to z důvodu svého ruskojazyčného původu. Uvedla, že by mluvila na úřadech rusky a mohla by mít problémy. Žalovaný se však, dle přesvědčení soudu, seriózně vypořádal s hodnocením situace na Ukrajině, když uvedl, že ozbrojené střety probíhají ve dvou východních oblastech, ostatní území prožívá vcelku stabilní fungování, samozřejmě se zhoršenou ekonomickou situací, která však ve smyslu uprchlického práva nemůže být azylově relevantním důvodem. Žalobkyně pochází ze Lvovské oblasti, tedy ze západní části Ukrajiny, kde ozbrojené střety neprobíhají. Její tvrzení ohledně ruskojazyčných problémů bylo zcela obecné, žalovaný ho proto ani nemohl podrobně vypořádat a námitky žaloby, které popisují prakticky určité vysídlení obyvatel z obou východních oblastí Ukrajiny s příběhem, který žalobkyně uplatnila ve správním řízení, nemají prakticky žádnou souvislost. Žalovaný a ani soud nezastírá, že situace v obou východních oblastech Ukrajiny byla v uplynulých obdobích složitá, v době probíhání nejtvrdších střetů bylo obyvatelstvo vystaveno velmi tvrdým podmínkám a probíhalo částečné vysídlování. Soud však připomíná, že stát pamatoval na vytvoření podmínek těmto občanům na zbylém rozsáhlém území Ukrajiny i legislativně a situace tak nebyla přímo azylově relevantní ani pro tyto občany, kteří mohli využít vnitřního přesídlení, natož pro žalobkyni, která pochází z Lvovské oblasti a de facto trávila toto vážné období nelegálně na území České republiky. Žalobní námitky soud v tomto smyslu považuje za nadnesené a s příběhem žalobkyně nijak nesouvisející.

Jak uvedeno shora znění ust. § 14 zákona o azylu, k úvaze o existenci důvodů, hodných zvláštního zřetele ve smyslu azylového práva, je příslušný správní orgán a soud pouze zkoumá, zda nedošlo k zneužití správního uvážení. Žalobkyně žádné důvody, hodné zvláštního zřetele, dle přesvědčení soudu, netvrdila, soud proto takové pochybení neshledal. K tvrzením žalobkyně, že žalovaný nedostatečně zhodnotil její rodinnou situaci, soud uvádí, že v tomto směru plně odkazuje na vyjádření žalovaného, které připomíná, že jak § 13, tak ust. § 14b) zákona o azylu upravují pojem „azylant“ a „osoba, požívající doplňkovou ochranu“, tedy se jedná o osoby, které obdržely v České republice mezinárodní ochranu. Žalobkyně žádnou takovou osobu nezmínila, tato ustanovení tak na ni v souvislosti s případným sloučením rodiny nebo vztahu obdobnému vztáhnout nelze, tyto námitky tak soud považuje za zcela bezpředmětné. Judikatura ESLP, na kterou je v žalobě odkazováno, je dle přesvědčení soudu s případem žalobkyně neaplikovatelná, neboť pojednává o odloučení matky a nezletilých dětí, což není případ žalobkyně. Žalobkyně na území České republiky pobývá zcela vědomě mnoho let, musí si tak být vědoma toho, že její pobyt zde je nelegální, a že, pokud má zájem svůj pobyt zlegalizovat, že buď musí mít a tedy i tvrdit v souvislosti se zákonem o azylu důvody,

kteří lze podřadit pod vcelku striktní úpravu tohoto zákona, nebo musí vyvinout aktivitu upravit svůj pobyt dle institutů zákona o pobytu cizinců. Její tvrzení v současném případě jsou azylově nerelevantní, soud je hodnotí jako účelová a k takovým záměrům zákona o azylu využívat nelze. Soud již pouze doplňuje, že ohrožení vážnou újmou celková situace na Ukrajině pro navrátníky se obyvatele Lvovské oblasti nepředstavuje, takové tvrzení nemá žádný podklad, a pokud žalobkyně v žalobě zmiňovala určité problémy na území Ukrajiny, jedná se o azylově nerelevantní odkazy na situace, které pro občany Ukrajiny obecně nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a) zákona o azylu představovat nemohou.

Po přezkoumání a projednání věci tedy krajský soud dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné a žalobu proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje zněním ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když tyto jsou přiznávány ve věci úspěšnému účastníkovi. Tím byl v daném případě žalovaný, který však náhradu nákladů řízení neúčtoval. Náklady právního zastoupení žalobkyně byly řešeny samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 10. červenec 2017

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.